Назви матеріалів свідчать про те, що тексти розраховані на широку читацьку аудиторію, оскільки теми публікацій є актуальними і не залишають байдужими різні вікові категорії.

Таким чином, вибір заголовка цілком закономірно залежить від інформації, представленої в тексті, і проблематики, яка в ньому порушується.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гуревич С. М. Номер газеты: [учеб. пособие] / С. М. Гуревич. – М. : Аспект Пресс, 2002. – 191 с.
2. Желтоногова Т. Заголовок як компонент структури українського поетичного тексту: Автореф. дис. … канд. філол. наук / Т. Желтоногова. – Кіровоград, 2004. – 19 с.
3. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості : [підручник]. – 2-ге вид., перероб. і допов. / В. Й. Здоровега. – Львів : ПАІС, 2004. – 268 с.
4. Іванов В. Ф. Техніка оформлення газети : [курс лекцій] / В. Ф. Іванов. – К. : Т-во «Знання», КОО, 2000. – 222 с
5. Лазарева Е. А. Заголовок в газете : [учебное пособие для студентов-журналистов] / Е. А. Лазарева. – Свердловськ: Изд. Уральського унив-та, 1989. - 96 с.
6. Михайлин І. Л. Основи журналістики: [Підручник]. – 3-тє вид., доп. і поліпш. / І. Л. Михайлин. – К.: ЦУЛ, 2002. – 284.
7. Сучасний тлумачний словник української мови: 65 000 слів [за заг. ред. д-ра філол. наук, проф. В. Дубічинського]. – Х.: Школа, 2006. – 1008 с.
8. Тертычный А. Заголовок – слово главное / А. Тертычный // Журналист. – 2004. - №1. – С. 80-82.
9. Тимошик М. Книга для автора, редактора, видавця : [Практичний посібник]. – 2-ге вид., стереотипне / М. С. Тимошик. – К. : Наша культура і наука, 2006. – 560 с.
10. Толкачев Е. В. Заголовок в газете. Заметки выпускающего / Е. В. Толкачев – М.: Искусство, 1959. – 62 с.
11. Шевченко В. Е. Заголовки як спосіб впливу на суспільну свідомість / В. Е. Шевченко // Наукові записки Луганського національного педагогічного університету : [зб. наук. праць]. – У 3-х т. – Вип. 5, Т. 1. – Серія «Філологічні науки». – Луганськ : Альма-матер, 2004. – С. 388-397.
12. Шевченко В. Е. Система рубрикації газети – основа її архітектонічної організації / В. Е. Шевченко // Наукові записки Інституту журналістики. – 2001. – Т. 2. – С. 53-69.

УДК 81' 367

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ВИЯВИ ДЕТЕРМІНАНТНИХ ЧЛЕНІВ РЕЧЕННЯ В ЮРИДИЧНИХ ТЕКСТАХ

Новікова О.О., к.філол.н., ст. викладач

Донецький юридичний інститут ЛДУВС ім. Е.О.Дідоренка

У статті розглядаються детермінантні члени речення як специфічна риса мови сучасного українського законодавства. Досліджуються особливості їх функціонування та частотність уживання в аналізованих текстах.

Ключові слова: детермінант, приреченнєвий поширювач, типологія детермінантів, мова законодавства.

Новикова О. А. СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ДЕТЕРМИНАНТНЫХ ЧЛЕНОВ ПРЕДЛОЖЕНИЯ В ЮРИДИЧЕСКИХ ТЕКСТАХ/ Донецкий юридический институт ЛДУВС им. Э.О.Дидоренко, Украина.

Предложенное исследование посвящается проблеме изучения одного из отдельных вопросов коммуникативной организации предложения – роли детерминантных членов в юридических текстах. Рассмотрены семантические подгруппы каждой из групп детерминантных конструкций, определена частота употребления предложных конструкций в текстах украинского законодательства.

Ключевые слова: детерминант, днтерминантный член предложения, типология детерминантов, язык законодательства.

Novikova O.A. Structural-semantic expression of determinants in juridical texts. Donetsk Law institute, Ukraine.

Dissertation investigation is devoted to studying one of the separate guestions of communicative organization of the sentence - the role of determinant members in the explication of space, time, causative, conditional, purposeful, characterizing and other meanings in semantic-syntactical structure of the sentence in the contemporary Ukrainian language.

Key words: determinant, background determinants, determinants of conditionality, determinants with characterizing meaning, phenomenon of syncretism.

Мова сучасного українського законодавства відзначається специфікою лексичних, морфологічних та синтаксичних норм. На синтаксичному рівні показовими є детермінантні поширювачі, що широко функціонують в аналізованих текстах.

Метою дослідження є детальний аналіз детермінантів як самостійних приреченнєвих поширювачів у юридичних текстах. У межах поставленої мети з'ясовуються такі *завдання*:

- розгляд типології детермінантів у лінгвістиці;
- встановлення семантико-синтаксичних особливостей детермінантів;
- опис структурних різновидів приреченнєвих поширювачів;
- встановлення частотності вживання детермінантів у текстах сучасного українського законодавства.

На сьогодні стиль законодавства є недостатньо вивченим у науковій літературі, хоча мова законодавчої бази нашої держави все частіше стає об'єктом дослідження як фахівців права, так і вчених-мовознавців. Не дослідженою залишається, зокрема, синтаксична база законодавчих текстів.

Аналіз мовних особливостей юридичних документів переконливо доводить, що тексти українського законодавства, призначені регулювати суспільні відносини, характеризуються офіційністю, узагальненістю, певною стандартизованістю викладу. Чіткість і точність також є основними ознаками офіційно-ділового стилю, саме тому актуальним постає розгляд детермінантних конструкцій у юридичних текстах (оскільки саме ці конструкції доповнюють та уточнюють основний зміст речення).

Питанню детермінації в сучасній лінгвістиці значну увагу приділяли такі мовознавці, як І.Р.Вихованець, А.П.Загнітко, Г.О.Золотова, Н.Л.Іваницька, Л.М.Руденко, О.Б.Сиротиніна, Н.Ю.Шведової тощо.

Як відомо, *детермінант* або *детермінантний член речення* – це самостійний семантико-синтаксичний поширювач предикативного ядра чи цілого речення, що має неприслівний характер і входить до складу речення на основі зв'язку вільного приєднання, включаючи в себе різні ситуативні ознаки. Наявність детермінанта в структурі речення зумовлюється певними особливостями семантико-синтаксичної будови речення, його комунікативними завданнями, функціональною спрямованістю реченнєвої синтаксичної конструкції. Вилучення детермінантного члена із речення не порушує структури висловлення, не руйнує семантику речення, оскільки детермінант не є структурно обов'язковим компонентом. Тому-то детермінантні члени є факультативними елементами формально-граматичної будови речення. Тобто із семантико-синтаксичного погляду детермінанти можуть вільно вилучатися зі структури речення чи вводитися до неї залежно від комунікативної настанови речення. Хочемо наголосити, що саме в цьому полягає головна відмінність детермінантних членів від другорядних, які валентно пов'язані з предикативною основою і є конструктивно обов'язковими елементами.

Ми дотримуємося тієї думки, що зв'язок вільного приєднання детермінанта до предикативного ядра чи речення загалом усуває можливість входження їх в об'єднання словосполучень з одним із елементів висловлення.

Детермінантам притаманний слабкий підрядний зв'язок із предикативним центром речення, що засвідчує їх синтаксичну автономність. На цій підставі заслуговують уваги запропоновані лінгвістами такі класифікації детермінантних членів речення. Так, наприклад, Н.Ю.Шведова поділяє детермінантні члени речення на такі типи:

- суб'єктно-об'єктні детермінанти, пор.: *Громадянина М., очевидно, викликали безпідставно; Ревізорам було пояснено,що фірма збанкротувала.*
- обставинні детермінанти, пор.: *На тому місці, де був знайдений потерпілий, оперативники виявили калюжу крові; На місце події виїхав заступник начальника УПМ ДПА У львівській області полковник міліції Коваленко Б.А.* [9, с.159-160].

Виокремлюючи детермінантні члени та поділяючи їх на суб'єктно-об'єктні й обставинні, Н.Ю.Шведова виходить з того, що детермінантний зв'язок нагадує предикативний у структурі двоскладного речення. На думку А.П.Загнітка, це суперечить самому визначенню детермінанта як компонента реченнєвої

структури, що розширює весь її склад, а не стосується окремого члена речення. У таких моделях, наголошує мовознавець, суб'єктний компонент є валентно зумовленим, і тому він належить до поширювача предиката, тобто виступає у формально-граматичному тлумаченні непрямим додатком, водночас він може виражати семантику дії чи стану, пор: *32-річного помічника офіціанта із Брукліна звинувачують у злочині; Своїми діями вищесказане злочинне угрупування нанесло вагомі збитки державі.* До детермінантів слід відносити дійсно поширювачі всієї структури речення, або обставинні детермінанти [3, с.180-181].

І.Р.Вихованець найголовнішою ознакою детермінантів вважає їх вторинність, похідність, трансформаційну пов'язаність із структурою складного речення [1, с.82]. Деривaційну базу деяких різновидів простого ускладненого речення становлять складні речення, від однієї з предикативних частин яких шляхом згортання утворюються детермінантні члени речення. Подібна кваліфікація детермінантів пояснює неприслівний характер їх зв'язку, їх синтаксичну автономність, перенесену із структури складного речення. Найвиразніше простежується формально-синтаксична і семантико-синтаксична співвідносність простих ускладнених речень детермінантного типу із складнопідрядними реченнями:

Під час обшуку у квартирі було знайдено два пістолети, гвинтівку, пневматичну і холодну зброю → Коли проводився обшук, у у квартирі було знайдено два пістолети, гвинтівку, пневматичну і холодну зброю.

Синтаксичну природу детермінантів великою мірою відбиває характер перетворень вихідних реченнєвих побудов у член речення. Щодо глибини цих перетворень, то І.Р. Вихованець виділяє три основні групи детермінантних членів речення:

- просторові детермінантні члени речення, які звичайно ґрунтуються на вихідних підрядних частинах з локативними дієсловами в складі підрядного речення: *На дільниці Нагорного Л.А. було скоєно злочин* (локальний детермінант)*; В Україні гарантується вільний розвиток, використання та захист російської, інших мов національних меншин*(локальний детермінант)*; На території України не дозволяється розміщення іноземних військових баз* (локальний детермінант)*;*

- детермінантні члени речення з темпоральним значенням, значенням причини, мети, умови, допусту, які співвідносні з відповідними функціональними різновидами підрядних частин складнопідрядного речення: *Через два тижні він мав їхати у відрядження* (темпоральний детермінант)*; За ці правопорушення Грабовський Є.М. притягався до адміністративної відповідальності* (причиновий детермінант)*; У випадку пильної необхідності запобігання злочину або його припинення вповноважені законом органи можуть застосувати утримання особи під вартою як запобіжний захід…*(детермінант умови)*; За віддачу та виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає юридична відповідальність* (детермінант причини);

- детермінантні члени речення зі значенням протиставлення, включення / виключення та інші, що утворюються на базі однієї з сурядних частин складносурядного речення і характеризуються найбільшою глибиною перетворень щодо вихідної реченнєвої одиниці: *Крім працівників податкової міліції, на місце злочину прибули й працівники кримінального відділу; Він нічого при собі не мав, крім холодної зброї; Без допомоги майора Т.В. Матвієнко злочин не було б розкрито* [2, с.102].

Цікавим поглядом на детермінантні поширювачі є погляд І.І.Слинька, який значно звужує поняття детермінантів. Автор виокремлює від детермінантів суб'єктні й об'єктні форми – потенційні підмети та неприслівні актанти, а також локативні й темпоральні члени в односкладних реченнях. Крім того, не всі поширювачі зі значенням місця чи часу можна вважати детермінантами. Зокрема, певна кількість відмінково-просторових форм не втрачає зв'язків із присудками і тому виступає прислівними поширювачами, напр.:

Громадянин Паламарчук М.І. проживає у с. Нові Ковалі Брусилівського району Житомирської області; Проводяться заходи щодо встановлення джерел надходження цукру на митну територію України.

Для прийменниково-відмінкових форм із значенням часу досить типовою є функція детермінантів, але й вони, на думку І.І.Слинька, можуть бути прислівними поширювачами, напр.:

Майор міліції Маланюк В.І. зміг повернутися додому лише після затримання злочинців; Допит затриманого проходив протягом двох годин.

Засоби вираження детермінантів з іншим значенням – причини, мети, умови, допусту, способу дії, міри, порівняння – більш обмежені, ніж у відповідних прислівних поширювачів, оскільки в їх функції рідко виступають чи майже не виступають деякі форми, наприклад, інфінітиви, дієприслівники, якісні прислівники тощо [8, с.3-11].

Значну увагу детермінантним членам речення приділено в наукових працях А.П.Загнітка. Дослідник наголошує на тому, що детермінант – це самостійний синтаксичний поширювач, який виступає факультативним на конструктивному рівні й може бути опущений без порушення формальної будови речення. Чинник "опущення" такого компонента із структури речення без впливу на семантику дієслова є доказом на користь виділення детермінанта. У цьому мовознавець вбачає головну відмінність детермінантів від прислівних поширювачів – конструктивно зумовлених елементів, які включені в речення за законами валентності.

Детермінант – категорія реченнєвого рівня, він характеризується особливим детермінантним зв'язком. Зв'язок детермінанта з реченнєвою предикативною основою є непередбачуваним і необов'язковим [3, с.185].

У своєму дослідженні надалі ми дотримуємось погляду мовознавців (І.Р.Вихованець, А.П.Загнітко та інші), які вважають, що детермінантні члени речення входять до його складу на основі особливого типу підрядного зв'язку, названого вільним приєднанням. Цей тип зв'язку виникає тільки на рівні речення, пояснюючи не будь-який з його головних членів або головний член односкладного речення, не будь-яку окрему словоформу у складі речення, а граматичну основу чи все речення у випадку його поширеності. Зв'язок цей можна порівняти з підрядним, що виникає між реченнями певних семантичних типів, які належать до всієї головної частини. У цьому, на нашу думку, і полягає головна відмінність зв'язку вільного приєднання від інших типів підрядних зв'язків, що виникають у реченні і мають прислівний характер.

Протиставляючи за основними диференційними ознаками детермінантні члени речення другорядним і головним, хочемо зауважити, що не можна виносити перші (тобто детермінанти) за межі речення, оскільки вони є його структурним елементом.

Останнім часом помітною є спроба об'єднати певні різновиди детермінантних членів речення на основі спільності сем. Останнє дозволяє розмежовувати з-поміж детермінантів:

- фонові;
- детермінанти зумовленості;
- характеризувальні детермінанти [3, с.186-187; 163, с.26-30].

Аналіз мовних особливостей юридичних текстів переконливо доводить, що детермінантні члени речення широко вживаються в текстах українського законодавства, хоча кожен різновид простежується з різною частотністю.

Розкриємо поняття кожного з різновидів приреченнєвих конструкцій та проаналізуємо їх уживання в законодавчих текстах.

Фонові детермінанти – прислівні поширювачі, що виступають атрибутом щодо всього висловлення, об'єднуючи локальні й темпоральні різновиди: *Ще під час служби* (темпоральний детермінант) *в армії він по-звірячому побив військовослужбовця; Час від часу* (темпоральний детермінант) *хворий виходив на «прогулянку» і грабував квартири; Зараз в неї працюють експерти – великі знавці авангардного мистецтва* (темпоральний детермінант)*; Неподалік, розпиваючи спиртні напої, вмостилася група хлопців (локальний детермінант + детермінант зумовленості); На столі* (локальний детермінант) *у майора лежить справа громадянина Грузії Рожко В.В.*

Детермінанти зумовленості – це при реченнєві поширювачі, що називають ситуацію, подію, яка перебуває у відношенні зумовленості з основною подією. Традиційно серед явищ цього типу виділяють детермінанти чотирьох різновидів: детермінанти причини, мети, умови та допусту: *У результаті реалізації оперативних матеріалів співробітники ГУПМ ДПА України затримали підозрюваного у крадіжці громадянина Феськова А.А*. (детермінант умови); *На вимогу покупців видавали фальсифіковані супровідні документи на цукор (угоди, податкові накладні, сертифікати відповідальності тощо)* (детермінант умови)*; Сподіваючись швидко заглушити мотор, капітан з усієї сили навалився на руль* (детермінант мати); *У зв'язку із скоєнням громадянином Мирошниченком О.П. правопорушення, його попереджено про адміннагляд* (детермінант умови); *На затримання кур'єрів наркотичної сировини були скеровані працівники двох підрозділів* (детермінант мети); *За попередніми результатами медичної експертизи факт уживання спиртного не підтверджений* (детермінант причини)*; Запідозривши небезпеку, юнак зник* (детермінант причини).

Детермінанти з характеризувальним значенням – це детермінантні члени речення, що містять різноманітні відтінки якісної характеристики основної події, і поділяються на детермінанти з означальною характеристикою, детермінанти зі значенням уточнення / обмеження та детермінанти сукупності / роздільності: *Зовні молодий лейтенант міліції Вівчарук В.В. після затримання правопорушника М. виглядав спокійним* (детермінант уточнення)*; В основному прокурор коротко*

викладав обвинувачу вальний висновок (детермінант обмеження); *Поодинці заходили вони до кабінету начальника* (детермінант обмеження).

Результати аналізу мови українського законодавства свідчать, що найбільший ступінь продуктивності мають детермінантні члени речення з фоновою характеристикою (58,7%), які виконують атрибутивну функцію стосовно всього предикативного змісту висловлення. Поширеними також є детермінанти зумовленості (27,6%), які знаходяться у відношенні зумовленості з основною подією. Менш продуктивно в мові закону є група детермінантних членів речення з означальною характеристикою (13,7%), яка містить різноманітні відтінки якісної характеристики основної події.

Вибір морфолого-синтаксичних типів для вираження синтаксичних функцій має не випадковий характер, а залежить від багатьох чинників (лексичного паралелізму, дистрибутивних можливостей частин мови, їхніх категоріальних та лексичних значень, а також від мовленнєвої настанови мовця, його розташування в часі та просторі щодо певної ситуації тощо.

Відомо, що синтаксична функція обставини є основною в першу чергу для прислівника. Прислівник, однак, не можна вважати єдиним засобом вираження детермінантів. Аналізований матеріал засвідчує, що у функції детермінантних членів речення в юридичних текстах активно виживаються й інші морфологізовані засоби вираження.

Вживання у функції детермінантів прийменниково-відмінкових конструкцій пояснюється в більшості випадків відсутністю спільнокореневих прислівників з тим самим лексичним наповненням. Посилення ролі прийменникових конструкцій пов'язано також з процесом поступової полісемантизації іменників.

Прийменниково-відмінкові конструкції являють собою складні лексико-синтаксичні одиниці, утворені при взаємодії двох компонентів. Прийменник у таких конструкціях розвиває, посилює, уточнює значення відмінкової форми. Індивідуальне значення прийменника виявляється тоді, коли опорне слово не вимагає уточнення свого змісту.

У ролі стрижневого компонента прийменниково-відмінкових форм виступають іменники як конкретні, так і абстрактні. Просторові, часові, причинові, умовні, допустові, цільові, характеризувальні, уточнення / обмеження, сукупності / роздільності відношення формуються іменниками різних тематичних груп.

Друге місце за частотністю вживання детермінантних відношень після прийменниково-відмінкових конструкцій займають прислівники. У сучасній українській мові активно вживаються в цій функції субстантивні прислівники, а також займенникові та ад'єктивні. Прислівники як морфологізовані засоби вираження синтаксичної функції активно вживаються для вираження локальних та темпоральних детермінантів, а також детермінантів з означальною характеристикою

Периферійними засобами вираження детермінантних членів речення виступають відмінкові форми імені, дієприкметники та дієприкметникові звороти.

Отже, проаналізувавши синтаксичну специфіку мови українського законодавства, можна зробити висновок, що в юридичній мові широко функціонують детермінантні члени речення, виражені такими конструкціями: прийменниково-відмінковими; безприйменниковими відмінковими; одиничними прислівниками та дієприслівниками та дієприслівниковими зворотами.

Детермінантні конструкції, що функціонують у мові законодавства, надають мові точності, об'єктивності, узагальненості, певної абстрактності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вихованець І.Р. Частини мови в семантико-граматичному аспекті / І.Р.Вихованець. – К.: Наук. думка, 1988. – 256 с.
2. Вихованець І.Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови / відп. ред. К.Г.Городенська / І.Р.Вихованець. − К.: Наук. думка, 1992. – 224 с.
3. Загнітко А.П. Теоретична граматика української мови: Синтаксис: монографія / А.П Загнітко. − Донецьк: ДонНУ, 2001. – 662 с.
4. Конституція України: офіц. текст: [прийнята на сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р.: станом на 1 січня 2006 р.] – К.: Мін-во Юстиції України, 2006. – 124 с.
5. Кримінально-процесуальний кодекс України: офіц. текст: за станом на 1 груд. 2005 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во, 2006. – 207 с. – (Бібліотека офіційних видань).
6. Руденко Л.М. Обставинна детермінація в структурі тексту: семантико-синтаксичний і стилістичний аспекти / Л.М.Руденко. – К., 1996.
7. Руденко Л.М. Обстоятельственные детерминанты в семантико-синтаксичекой структуре простого предложения: дис. …. канд. флол. наук / Л.М.Руденко. – К., 1988. – 148 с.

8. Сиротинина О.Б. Лекции по синтаксису русского язика / О.Б.Сиротинина. − М.: Высш шк., 1980. – 141 с.

9. Слинько І.І. Історичний синтаксис української мови / І.І. Слинько – К.: Вища шк., 1973. – 215 с.

10. Шведова Н.Ю. Детерминирующий объект и детерминирующие обстоятельства как самостоятельные распространители предложения / Н.Ю.Шведова // Вопросы языкознания. − 1964. − № 6. − С. 77-93.

11. Цивільний кодекс України: офіц. текст: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 верес. 2007 р. – К.: Мін-во Юстиції України, 2007. – 124 с.

УДК 81’ 367. 623

АТРИБУТИВНА КОНСТРУКЦІЯ В КОМУНІКАТИВНОМУ АСПЕКТІ

Островська Л.С., к.філол.н., доцент

Донецький державний університет управління

Висвітлено питання співвіднесення внутрішніх системних властивостей атрибутивних конструкцій з особливостями їх функціонування в умовах контексту.

Ключові слова: комунікація, контекст, функціонування атрибутивної конструкції, багатокомпонентна атрибутивна конструкція.

Островская Л.С. АТРИБУТИВНАЯ КОНСТРУКЦИЯ В КОММУНИКАТИВНОМ АСПЕКТЕ/ Донецкий государственный университет управления, Украина.

Освещен вопрос соотношения внутренних системных характеристик атрибутивной конструкции с особенностями их функционирования в условиях контекста.

Ключевые слова: коммуникация, контекст, функционирование атрибутивной конструкции, многокомпонентная атрибутивная конструкция.

Ostrovska L.S. ATTRIBUTIVE CONSTRUCTION IN COMMUNICATIVE ASPECT/ Donetsk state university of management, Ukraine.

The question of a parity of internal system characteristics of an attributive construction from features of their functioning in the conditions of a context is taken up.

Key words: communications, a context, functioning of an attributive, construction a multicomponent attributive construction .

Комунікація являє собою реалізацію мовної системи, але не в тому сенсі, що певна абстрактна мовна система виражається в конкретному комунікативному відрізку, а в тому, що сама комунікація – існування мови, і вона наскрізь просякнута мовною системою [8, с.141]. Через це аспект функціонування синтаксичних конструкцій є особливо **актуальним** і важливим, оскільки вивчення лише їх структурно-семантичної організації було б неповним.

Погляди лінгвістів стосовно комунікативності найменших синтаксичних одиниць розходяться. На думку Г.В. Колшанського, слово і словосполучення – це номінативні одиниці, які позначають ті чи інші предмети і явища; речення встановлює зв’язок між цими явищами завдяки певним формам сполучень номінативних одиниць в синтаксичній структурі [9, с.40]. Позначення ж якогось предмета чи явища не може містити в собі властивості спілкування [10, с.71].

Подібних думок дотримуються й інші вчені. М.Я.Блох вважає, що непредикативні сегменти, словосполучення, які виділяються в самостійну позицію, окремі повнозначні й неповнозначні слова, вигуки стають носіями інформативного смислу лише в поєднанні з предикативними ядрами мовлення, лише у складі предикативних сполучень слів, тобто в реченнях і через них. [3, с.119] Комунікативні властивості словосполучення, як і слова, заперечує І.П.Ющук [16, с.110]. В.Л.Наєр доводить, що така мовна одиниця, як слово одержує статус комунікативної тільки в мовленнєвому акті, коли вона виконує роль самостійного висловлювання, як от вигук «Пожежа!» Сама по собі вона не є комунікативною [12, с.6].

Якщо стверджувати, що мовне спілкування між людьми здійснюється за допомогою висловлювання, то слід зауважити, що будь-яке висловлювання – це певний набір синтаксично та семантично організованих словесних знаків, які призначені брати участь у процесі комунікації. Якби слово чи словосполучення не